

İsli Demlik 12

– Arzeni · 07 Mart 2012

Büyük mücadele ve özveriyle yangını söndürmüş soğutma işlemlerini devam ettiriyorduk. Allah'tan Efendimiz buradayken olmadı. O zaman ne yapardım bilmiyorum? Yalnız, asıl yangın yüreğimde yanıyordu.Onu nasıl söndürecektim? Garibim yüreğim bunca yangına nasıl dayanır? Nurbanu ateşi yetmiyormuş gibi şimdi de Efendimize vereceğim cevabın ateşi yakıyordu içimi. Olayları teskin etmek ve bu işi selamete erdirmek kolay olmayacak benim için...Herşeyden şüphe eden Efendimiz bende de şüphe ediyormuydu acaba? Olaylar yaşanırken, bir ara gözüme Efendimiz ilişti. Sarayın ikinci kat terasına çıkmış olanları pür dikkat izliyordu.Sonrasında etrafı birden kalabalıklaştı.Mesafe kısa olduğu için net görebiliyordum.Yanıdakiler; Reşat ağa ,Feleksu kalfa,Seher kalfa ve Nurbanu idi.Ayak üstü kısa bir sohbet ettiler.

Acaba ne konuşuldu bilmiyorum? Beceriksizliğim ya da ihmalimi mi konuşuyorlar? Akıbetim hakkında ferman mı verilecek? Allah'ım nasıl bakarım efendimizin yüzüne?Şimdi ne yapacaktım? Yoksa yeni aldığım elemanlar yapmış olmasın?Acemilikte olabilir,kasıtta bilemem...En iyisi onları bir hesaba çekeyim.Koşar adımlarla marangozhaneye daldım.Kemal'e bütün elamanları bir araya toplamasını istedim.Elemanlar korku ve endişe içinde ip gibi dizildiler.İçimde kopan fırtınayı belli etmeden, ellerim arkamda kendimden emin konuşmaya başladım.

"Kızanlarım, binbir güçlük içinde çalışarak, çok yorulduğunuzu biliyorum!Yangını daha fazla büyümeden kontrol altına aldık.Çok şükür ki, insan kaybımız yok ve olay saraya sirayet etmedi.En büyük bahtıyarlığımız budur.Ancak,depo bölümümüz içinde ki malzemelerle birlikte yandı kül oldu.Bu olay'ın kaza mı yoksa kasıt mı olduğu yakında ortaya çıkar.Benim elemanlarım olarak önce ben sorayım dedim.Bu işi kazaen yapan varsa söylesin.İnşallah kazadır.Yoksa sonumuz pek hayırlı değildir."

Yaptığım bu konuşma sonrası kimseden çıt çıkmıyordu. Bütün elemanlarımın yüzü yere doğru eğikti.

"Kızanlarım bakın! Bu benim soru sorma şeklimin farklısını teftiş heyeti yapacaktır. Sizden önce olayın içyüzünü bana soracaklardır.Siz bana doğrusunu söyleyin ki,ben de onlara bilgi vereyim ve bu işi en ucuz yoldan kapatalım."

Sinirlerim iyice gerilmiş elim ayağım titremeye başlamıştı. O ara marangozhaneye Teftiş Kurulu Başkanı Yaver Hamdi Bey,Reşat Ağa ve Yaver Bey'in yardımcıları girdiler.

Sert adımlarla bize doğru ilerleyen heyet başkanı Hamdi Bey;

"Selamunaleyküm ey kızanlar! " dedi.

Marangozhane sorumlusu olarak selama mukabeleyi ben yaptım.

"Aleyküm selam Heyet'i Ekber Hamdi Bey'im" dedim.

"Burada ne edersiz kızanlar,yangın tamamen söndü değil mi?" diye sözlerine devam etti.Sorduğu soruya ani ve heyecanlı bir şekilde cevap verdim;

"Evet! Efendimiz söndürdük.Sorun kalmadı evelallah"

Hamdi Bey, sert bir ifadeyle dışarı çıkmam gerektiğini söyledi. Hüzünlü,karamsar ve sıkıntılı adımlarla dışarı çıktım. Akasyanın dibinde ki banka bitkin bir vaziyette oturdum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.Ne günah işlemiştim? Bu hangi suçumun keffaretiydi? Allah'ım bana çıkış yolu göster.Ne olur bu işi yapanlar ortayı çıksınlar...Yaklaşık iki saat kadar sürdü içeride ki tahkikat.Dışarı çıktıklarında bana doğru gelen heyet başkanı Hamdi Bey kulağıma eğilerek;

"Bu işin burada bitmediğini, Padişaha dua etmem gerektiğini söyledi" Endişem iyice artmıştı.Yaver Hamdi Bey ne demek istemişti?

Daha sonra tahkikat saray içinde çalışanlara kadar indi. Hamdi Bey derlediği bilgilerle hazırladığı raporla Efendimizin huzuruna çıkmış durumu şöyle izah etmiş;

"İki haftalık derin tahkikat sonrası ateşe verenin kimlik tespitini yapamadıklarını fakat bunu yapanın Şevketlü Padişahımızın hizmetinde müstahdem kızlardan birinin olabileceği kanaatine hasıl olduklarını" bildirmiş.

Padişahımız da o sırada kahvaltı masasına doğru ilerlemiş, eline bir dilim ekmeği alarak havaya kaldırmış ve etrafında hizmet gören kalfaların gözlerinin içine bakarak;

"Şu nimet hakkı için söylüyorum ki; bu işi kim yaptıysa ona ceza vermeyeceğim,affedeceğim hatta ortaya çıkması durumunda güzelce çerağ* edip saraydan çıkartacağım "diyerek yine büyüklüğünü göstermiş.

Bu haberi duyduğumda dünyalar benim oldu.Çünkü, iki hafta boyunca yerin altında mı yoksa üstünde miydim bilemedim?...Yemeden içmeden kesildim.Bayağı zayıflamıştım. Nurbanu'nun yanında bile yüzüm gülmüyordu. Musiki çalışmalarına gidemeyeceğimi söylediğimde beni anlayışla karşıladılar.Ama içimde ki huzursuzluk gitgide artıyordu.Bu yüzden çalışanlara ezalar ediyor en ufak hatalarında onları azarlıyordum.Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ama...

Çünkü, Padişahımız buranın sorumlusu olarak bana en ufak ikazda bulunmadı ve bulundurtmadı.Bu

bana güvenini gösteriyordu.Lakin, bu durum beni iyice geriyordu. Her halükarda,ona suçsuz olduğumu ispatlamam gerekirdi.Bu yüzden şu an dünyanın en bahtiyar ve mes'ud insanı bendim...Çok şükür Allah'ıma dualarımı işitti.

İki gün sonrası hünkarın kalfalarından Feleksu Kalfa,hünkarın ayaklarına kapanarak,yangını kendisinin çıkardığını ve bu işi de çerağ edilmesi için yaptığını söylemiş.Ancak,işin gerçeği sonradan ortaya çıktı ki; Bu işi çerağ edilmek için değil, hünkarın kendisine alakasız kaldığı için kıskançlığından yapmış... Efendimiz verdiği sözü tutup onu cezalandırmadı ama Hicaza sürgüne yolladı.

Her yönüyle üstün bir insan olan Padişah Efendimiz,dünyada ki tüm olayları günü birlik takip ederdi.Hangi ülkede ne tür inkişaf olmuş bilirdi.Son olarak hazırladığı iki cilt fotoğraf albümünü Amerika Birleşik Devletlerine göndertti.Ayrıca İsveçli silah üreticisi Thorsten Nordenfelt'i yanına çağırarak yaptığı denizaltıyı alabileceğini beyan ederek donanmayı güçlendirme yoluna gitmişti.

Devamı Var

Not: Resim II.Abdulhamit'in ABD'ye gönderdiği albümden bir örnektir.

* Çerağ etmek;Saray dışından biriyle evlendirmek